

Skaldeförsök.

Ehrenström, Anna,

81 A Br.

EHREN RÖM A.
SKALDEFÖRSÖK

Vid. S.
(3ⁿ)
B.

1830

Kisby
1830

inf.

— H. T. L.

SKALDEFÖRSÖK

AF

ANNA EHRENSTRÖM

FÖDD GRÄBERG.

WISBY 1830.

tryckt hos *Gust. Christiernin.*

set of
Sönfattarinnan.

Till min Dotter vid hennes Con-
firmation den 10 Aug. 1828.

Med Solen , som i dag rana opp ,
Förnyadt åter blef det hopp ,
Som jag på enda barnet ställer.
Du ännu inga smärtor rönt ,
För Dig änn' lifvet blomstrar skönt ;
Men Mamma , Mamma tårar fäller.

Förutan Dig är världen tom ;
Du är min hela rikedom ,
Som jag i detta lifvet äger.
Men hvad är penningar och guld
Emot en dotter god och huld ?
Hon alla skatter öfverväger.

Om blott Ditt hjerta blifver ömt ,
Så har jag ej förgäfves drömt
Ännu om sällhet här i världen.
Och lönar skörden hvad jag sår ,
Mig mycken sällhet förestår ,
Och lugnet åt den sista färden.

Men sviker du en gång det hopp ,
Jag gjort mig om Ditt framtids lopp .

Det säkra stöd jag vänta borde ;
 Då har olyckan nått sin höjd
 För mig. — Farväl med lifvets fröjd
 Och detta , detta Du mig gjorde.

Dock , hvar för mig min fantas
 Jag dessa bilder går förbi ,
 Och till en bättre framtid ilar
 Aek ! unna mig alltid den tröst ,
 Att intill lifvets kulna höst
 Mitt hopp på Mariana hvilar.

Då skall den Högste löna Dig
 Allt hvad du mäter i åt mig
 Skall Han dig dubbelt återgifva.
 De godas agtning skall du få ,
 Och Mammans dagar skola då
 Till många år förlängda blifva.

Ja , detta hopp skall styrka mig.
 Kanske ännu , att på min stig
 Jag några rosor återfinner.
 Och strös de af min dotters hand
 Hur ljust ännu vid grafvens rand
 Jag dessa rosor mig påminner.

Vid min Dotters första Nattvards-
gång den 17 Augusti 1828.

Modershjertat höjer sig till Gud,
Mina tårar rinna, sucken stiger,
Då mitt barn i enkel högtids-skrud
Träder fram för Altaret och Gud,
Sig för alltid till Hans tjänst inviger.
Heligt, heligt blifve det förbund,
Som beseglades i denna stund!

Må du följa dygdens enkla bud,
Redlig blifva, dina pligter trogen!
Oskuld, hjertats renhet bli din skrud
Och med tanken alltid fäst på Gud,
Må du blifva för det goda mogen!
Fruktér hämtas då af det förbund,
Som gjer styrka åt din sista stund.

Ännu är du i din ålders vår;
Men de dagar komma, kanske nära,
Som sitt törne strö i dina spår.
Mången öm förlust dig förestår;
Men du skall af Religionen lära
Hämta styrka utaf det förbund,
Som beseglades i denna stund.

Många vänner skola bjudas dig,
Icke trogna, får du snart förnimma:
De i glädjens dagar samla sig,

Bjuda tjänster , städse smickra dig ;
 Men de lemna dig i nödens timma.
 Men den vän du fick i denna stund
 Bryter aldrig , aldrig sitt förbund.

Lyssna därför till din moders röst :
 Främst bland vänner blifve Gud , ditt hjerta.
 Dessa kunna intill lifvets höst
 Ge dig styrka , ge dig hopp och tröst ,
 Och hugsvala dig i hvarje smärta.
 Stödd af dessa , trogen ditt förbund ,
 Står du fast i pröfsningarnas stund.

Gods och guld af mig du icke får ;
 Eget värde ville jag bereda.
 Detta mynt i väzlingar består ,
 I olyckan aldrig det förgår ,
 Och i stormars ras skall det dig freda.
 Älska Gud och tro att hans förbund ,
 Sprider sällhet till din sista stund.

Mitt öde och mitt hopp.

Du, som gaf ordningen åt tingen
 Du satt en gräns för pröfningen;
 Men för mitt hopp, min sällhet ingen.

Sorgligt blef mitt öde; men jag får.

Vara nöjd och vänta godt af tiden.

Vi ju äge hoppet. — Det blir vår,

Sen den stränga vintern är förliden.

Likaså jag hoppas och tror fast,

Att med tiden blifva nöjd och lugnad

Och se'n ägta bandet plötsligt brast,

Genom Dottern finna tröst och hugnad.

Med ständagtighet jag lidit har

Grymm behandling, många oförrätter.

Änn i verlden får jag glada dar,

Och deruppe blir det ännu bätter.

Ja, det hoppet, ack! hvad det är skönt,

Att ge rumm emellan sig och smärtan.

Hvarje qual, som vi här nere rönt

Ger en himmelsk skrud åt våra hjertan.

Ja, mitt öde, jag välsignar dig.

Du ej alltid tårekolken räcker:

Mången glädje du beredt åt mig.

Detta tacksamheten hos mig väcker.

Goda Moder, Du, som lärde mig

Sällheten uti mitt hjerta finna,
 Hvad jag tackar och välsignar Dig,
 Mer änn goda, älskansvärda kvinna!

Ofsa, mången gång, när dag och kväll
 Mina tårar hafva ymnogt flutit,
 Var jag likväl inom mig visst säll,
 Mer än den som mig så grymt förskjutit.

Dock, om jag som maka säll ej var
 Hoppas jag, att det som moder blifva.
 Ja, den planta, som jag vårdat har,
 Skall mig skygd på ålderdomen gifva.

Goda barn, o! måtte alltid du
 Ömma för Din Moders hårda öden!
 Då gifs glädje nog för mig ännu,
 Och med lugn jag möter sjelfva döden.

Men om du kan glömma mig en dag
 Och ej vidare förstär mitt hjerta,
 Då jag fruktar, att jag först blir svag,
 Då, hvar finnes lindring för min smärta?

Visst har jag ett säkert stöd, ett hopp;
 Men det är så långt bort bakom hafven.
 Dock, om ej förr, när redeaun drages opp
 Skall Han tacksamt hälsas bort om grafven.

I November 1829.

Åter ödet mig har spelt ett streck,
Som jag förr ej rönt utaf det slaget:
En person, som lyckan gjort helt fräck
Låtit bysatt mig i detta draget.

Men hur lycklig är jag ej mot den,
Som vill likar plåga och förtrycka!
För mig ömmar mången redlig vän,
Som föragtar honom och hans lycka.

Må han äga equipager, Guld,
Sina fyrkar, gynnas af de höga:
Jag en Dotter har, som är mig huld.
Ack! det andra lepprit gäller föga.

Den har surrogat mot myntet dock,
Som, vet finna sig i sina öden.
Ågde han en usel koja ock:
Eugnet är den första vän i nöden.

Sinnesstyrkan har jag också kvar,
Kunde han mig änn i mörkret sätta,
Ty mitt samvete till vän jag har.
Må han äfven kunna säga detta!

Om jag äfven låge sjuk och svag
Uti denna fasansvärda boning;
Njöte jag ändå med lugn min dag,
Blott ifrån hans blick jag får förskoning.

Den som skärf ifrån omyndig tar,
Och som vill den värnlösa förtrycka,
Huru kan han njuta glada dar! —
Och hvem är, som byter med hans lycka?

Om han viste huru säll jag är!
Om hans hårda hjerta kunde ana,
Hur jag äfven under våldet här
Har förstått att blomster-strö min bana!

O! den grymme, njute han sin lön!
Det föragt, som hvarje redlig skänker.
Jag till Himlen likväl gör en bön
För dess Fru: hon mera ädelt tänker.

Mina vänner känna ännu mig:
Öfveralt deltagande jag funnit.
Den, som sökte att förkrossa mig,
Har föragt och icke annat vunnit.

Genom molnen tränger sig min blick.
O! min lott är i det ljusa höga!
Den, hvaraf jag dessa smärtor fick —
Törs han, männe, lyfta dit sitt öga?

Till min Dotter i November
1829.

Goda barn! Ack, stor är nu din smärta
Öfver Mamma. O! jag känner det.
Men du vet, jag har ett redligt hjerta,
Sinnesstyrka och humöret lätt.

Det är mynt, som går i nödens tider.
Kommer dertill tålmod och tro,
Tusendfalldigt lycklig den, som lider,
Mer, än den, som plundrar andras ro.

Hvilken tröst det är att äga vänner,
Som ej glömma sig i nödens tid,
Ännu större tröst är den jag känner
Utaf Samvetets och hjertats frid.

Gud! Du såg mitt hjerta den minuten,
Då jag inom dessa dörrar steg,
Ingen tår ur mina ögon sluten,
Höjde jag min blick till Dig — och teg.

Sedan jag en stund i denna boning
På mitt öde tänkt och sansat mig,
Bad jag för den grymme om förskoning,
Och om tröst och tålmod för dig.

O, mitt barn, mitt enda allt på jorden!
Jag ju äger dock en skatt i dig,

Som den grymme ej betrodd är vorden ;
Men som han visst skulle önska sig.

O, I mödrar! föreställ Er stunden ,
Då jag afsked af min dotter tog. —
I mitt lif den bittraste sekunden , —
Hvarje känsla domnade — och dog.

Svåra lidelser jag rönt i världen ,
Mina öden är en bitter lott ;
Men af alla var just denna farden
Värst af dem jag hittills genomgått.

Under vägen hviskade mitt hjerta
Du har aldrig tryckt en like änn.
Den , som nu är orsak till din smärta ,
Kan få fälla många tårar änn.

Äfven hoppet gjorde mig den frågan :
Kan du tro en menska usel nog.
Till att njuta utaf denna plågan ,
Som en värnlös lider utan fog ?

Men mitt hopp , hur blef det ej bedragit
Då jag framkom till min borgenär !
Han sin plats , med ryggen åt mig tagit
Och hans tal , det föll sig just så här :

”Har Ni pengar ? Grymmaste behandling
”Blir er lott , om ni ej äger dem ,
”Och ert öde undergår förvandling :
”Uti Kajsarn *) gå — och icke hem !

*) Så benämnes Gertlands Länsfängelse.

Till försök att honom tillfredsställa.
Hälften af min inkomst jag då bød —
Några tårar kunde jag ej fälla ;
Ty min heder detta mig förbödd.

”Pengar , eller i arrest ni träder :
”Nu , farväl ! jag har med er ej tid”.
Då jag kände , — hvad mig ännu gläder —
Den är lycklig , som har hjertats frid.

Fast jag nu i samma boning träder ,
Där den störste brottsling vara plär ,
Dock den tanken ju mitt hjerta gläder ,
Att dess blick jag icke möter där.

Nöjd i motgångs- som i medgångs-stunder ,
Mig mitt hjerta snart den trösten gaf :
Lifvets s'ormar räcka blott sekunder ;
Men de fläkta sällhet till min graf.

Morgon-Psalm uti mitt Fängelset.

*Jag vaknat opp — Mitt säkra hopp
Vill jag på Herran fästa:
Han är min Far — Och mitt försvar;
Han vill i allt mitt bästa.*

*Jag lefver nöjd, — fast jordisk fröjd
Mig nu så grymt beröfvas.*

*Jag har Dig än, — O Gud, till vän,
Hvi skulle jag bedröfvas?*

*Mitt hopp till Dig, — hugsvalar mig.
O Gud! om detta hjerta
Din tröst ej fick, — mitt mod förgick,
Och grufsig blef min smärta.*

*Hvad fattas mig? Jag äger Dig
Och vid Ditt ord mig håller.
Förtryck och list — och all min brist
Ej mer min oro väller.*

Vid Tidningen om Prosten Klint-
bergs död d. 1 Junii 1829.

Häpnad, fasa nu omgifva er,
Maka, Barn, af sorgen djupt betagna!
Grymt af hoppet blefven J bedragna.
Edert stöd är fallt, — är ej mer.
Hoppens dock! — J ägen ju den borgen:
Samma Makt ger glädjen, som ger sorgen.
Himlen ser er sorg och ömmar den.
Der det rätta stödet lefver änn.

Det är skönt att dö uti sitt kall!
O, bortgångne! dig det äfven hände.
Himlen oförtänkt sitt budskap sände,
Och din bana, den blef hastigt all;
Men ditt minne uti vänners hjerta
Lefver länge, — länge deras smärta.
De med eterneller skola gå
Till Din graf, — och gråta deruppå.

Religionen, som du tolkat har,
Bodde äfven grundfast i ditt hjerta.
Stolt och lugn du alltid bar din smärta,
Ödmjuk var du uti glädjens dar;
Och när du bland vänner dig förströdde
Log ditt öga, fast ditt hjerta blödde.
Sådan var han. — Barn! gån till hans graf,
Följen det exempel han er gaf.

Och du ensamma på lifvets stig!
Dig blef verlded lik en torkad öcken;
Dig omgifva endast moln och töcken,
Men se! dessa skola skingra sig.
Vännen vinkar dig och bjuder samna.
Snart, o snart är äfven du vid hamnen,
Där skall din belöning blifva stor,
Du, som blef de moderlösas mor.*)

*) Hon hade måst emottaga fyra små Dotterbarn,
sedan deras moder död.

Vid Demoiselle Marg. Elis.
Åkermans Confirmation
d. 23 Aug. 1829.

När i dag till Altaret du gick,
Att Försonaren ditt hjerta gifva
Lästes oskulden uti din blick,
O! må sådan alltid du förblifva!
Trogen Religionen och dess bud,
Öm och lydig mot föräldrar sedan,
Samt med sann förtröstan uppå Gud,
Glad du motser lifvets ny och nedan.

Mamma hoppas säker, ja, hon tror,
Att få lön för mödor, liden smärta.
Goda barn! Ack, vet din skuld är stor;
Men betalas med ett tacksamt hjerta.
Tacksamhetens frön sk'a blommor gje,
Deras frukter blifva många dygder
Och Föräldrar skola glada se,
Hur du hedrad blir i våra bygder.

Ja, Föräldrar vänta utaf dig
All sin ålders glädje och sin lycka. *)
När du blommor strör på deras stig,
Skall du äfven törnet undanrycka.
Ack! hvad hvarje smärta då blir lätt,
Och bekymren hvad de räknas föga,

*) Hon är enda barnet.

Sen de känna lärt ditt handlingssätt ,
Läsa ömheten uti ditt öga .

Goda barn , ack ! vänta då din lön .
Gud har ej förgäfvets löftet gifvet .
När du gör de gamlas åston skön ,
Glad och lycklig sjelf du njuter lifvet .
Skulle stundom qualen nalkas dig ,
Fly de snart ; ty du har samve'sfriden .
Dygden , glädjen här bereder dig ,
Evig blir den , när du lämnar tiden .

Lilla Stafva till sin Pappa på Dess
Födelse-dag d. 23 Mars 1829.

Goda Pappa, Stafva ville gerna
Skräfva några vers åt dig i dag,
Men jag är ännu en liten tärna,
Och i Poesien ganska svag.

Må mitt varma hjerta fylla bristen:
Idel ömhet finnes der för dig.
Smökret eller gränlåten och listen
Äro ännu främmande för mig.

Jag skall bedja Gud, att Han Dig gifver
Allt hvad här på jorden kallas godt:
Att du länge hos din Stafva lifver
Och att lugnet alltid blir din lott.

Mamma jemte oss i Syskon-ringen
Ser så tröstfullt upp till Gud — och ber,
Att af smärtor Dig må träffa ingen;
Men att glädjen tar hos Dig quarter.

Sist jag önskar: må Du länge lefva
Federbörande gje Dig Placet.
Samma önskan gör ock Faster Eva,
Att Du snart må vinna Pastorat.

Vasserra Trä, se där en man på modet!

Så uppblåst hög.

Se'n fyrkarna förgiftat blodet

Blef själen trög.

Han något viktigt har i sinnet

Och ädla gerningar i minnet —

Han är så nöjder med sig sjelf.

Nå, kors bevars! hvar skall nu kosan ställas?

Till Svågern visst.

Nu någon debitor skall fallas

Med argan list.

Den ena glädes att lagsöka,

Den andra att sin inkomst öka:

De äro nöjda med sin dag.

Hör kära Bror! Vi skola ej försumma

Att hugg nu gje.

Jag har just fust en munvig gumma,

Som ett, tu, tre

Jag skall ge hugg och henne skaka;

Men svine-hugg — det går tillbaka.

Jag tror Husars-hugg bättre är.

Jag är hugar och krigiskt är mitt sinne:

Jag skall gje prof,

Som omtalt blir i manna-minne.

Så snart mitt rof.

Inkommer, skall hör få spatsera

Åt Gåldstu'n ; det skall surprenera
Först henne och se'n hela stan.

Den stackars fan , för henne ömmar ingen.

Hon sitta får.

Det hör till ordningen af tingen —

Den rike rår.

Du vinner ej af detta rofvet : —

Jag gör det icke för behofvet ;

Men hopen ser hvad jag förmår.

Nu är här bud : hon kom just in på slaget .

Och man skall se ,

Hur hon skall lunka dit i draget.

Ja , det skall ske !

Jag hämnas skall på hela slägten ,

För det hon brustit i respecten

Och djerfts att kalla mig för : Ni.

Landt-flickan.

*Jag landibo är , och det begär ,
Och tror så riktigt denna lagen ,
Att man på landet lycklig är ,
När man vet rätt använda dagen.*

*Jag funnit har i mina dar ,
Att sanning fins i dessa orden :
På landet man sin helsa spar ,
Och glädes åt den gröna jorden.*

*Man är ej slaf , fast den det tror ,
Som uti stan sitt lif förnöter .
Nej lycklig den på landet bor !
Med munterhet han all ting sköter.*

*Skall det så bli , att flickor , vi
På landet måste sakna baler :
Så slippa vi all jalousie ,
Critiker , domar och rivaler.*

På Olofsdagen 1829.

Dig, min lyra helgas denna gången,
Dig, som för musiken känsla har.
Liksom du är älskare af sången,
Säkert hvarje känsligt hjerta var.

Ja, det sinne, som af sången röres
Serna ädelt var. Vi finna lätt,
Att det loford rättvist är, som höres
Om vår Olofs ädla tänkesätt.

Hvilken glädje för Föräldrars hjerta,
Veta, att du allmänt älskad är.
Detta öfverväger hvarje smärta,
Som kan träffa dem i lifvet här.

Mammäs känsla, huru ljuf den ömmar,
Då hon vänder tankarna på dig!
Verklighet skall bli af dessa drömmar,
Som hon i din barndom skapat sig.

Pappa om dig stor förhoppning äger.
Säkert skall du ock uppfylla den.
Du skall göra ljufst hans sista läger:
Nöjd och rolig skall han fara hä'n.

Och den glädje du Föräldrar gifvor,
Tusenfalldigt lönar sig en gång.
Mer än guld det din nytta blifver,
När du sjunger 'sist din svane-sång.

In promptu d. 20 Sept. 1829.

*Sen Pastorat Du fått så tas farväl af Bispén ,
Gymnasium saknar Dig , och balerna din Fru.
Predika blir Din sak , och Fruns att bruka vispen ;
Med sturska bönder lär Du och få ta i tu.*

I Nov. 1829.

** Hvar och en af högmod fått sin lott :
Så har mannen , så har hvarje kvinna.
Min portion deraf jag dubbelt fått ,
Sen jag hitkom , och blef Kejsariinna.*

Lilla Emilie till sin äldsta
Syster Wilhelmina på Dess
Namnsdag.

Goda Mina , jag så gerna ville
Skrifva några vers i dag åt dig ;
Men jag har ej öfvat opp mitt snille.
Dock , jag vet , att du förlåter mig.

Hvarje dag så ger du åt mig kaka ,
Och du tar ju alltid mitt försvar.
Skulle jag ej älska dig tillbaka ?
Jo , i alla mina lefnadsår.

Det är sant , jag älskar och min Mamma
Och min Pappa — det är utan mått ;
Men för Dig jag känner ju detsamma.
Ständigt ger du mig så mycket godt.

Men jag tror , att jag mig nästan ångrar —
Dock , hvad rör jag för , att jag är öm ? —
Att jag sjelf med dessa verser kränglar.
Bättre , att jag bedt Fru Ehrenström.

Säkert hade hon då bättre skrifvit ;
Men min känsla hon ej fatta kan.
Det är blott åt mig Du kaka gifvit ;
Derför skrifver också ingen ann.

Ännu har jag något bak mitt öra ,
Jag en fästman ville önska dig.

Ja, jag tror, om jag fick sådant höra,
Hjertat skulle hoppa uti mig.

Men han måste vara Präst som Pappa,
Äfven lika god och öm som han.
Hvad jag honom skulle smeka, klappa!
Tror du, Minu, att det ginge ann?

Mamma säger alltid, att en flicka
Kläder modesti; men mina är —
Dock, jag skall nog reta mig så skicka,
Att man intet tadel höra får.

Ja, min kärlek följer dig i grafven,
Kunde du uti mitt hjerta si!
Om du äfven reste öfver hafven,
Med dig följde alltid Emili.

På Demoiselle Wibergs födel-
sedag d. 17 Mars 1830.

Din dag blef mörk, och sorgligt dina stunder
Nu skrider fram; — men hoppas, tro och känn,
Att smärtans ögonblick, de räcka blott sekunder;
Men evig blir den frögd, Du har att vänta se'n.

Ditt ödes hårdhet prässat Dina tårar —
De rinna nu; — men gläd dig dock min vän —
Det är en lycka ju — du ser ej dessa därar,
Som allt sitt värde ha af lumpna penningen.

Du ser ej flärden och det Ape-slägte,
Som allt sitt värde utaf ytan har. —
Och kände du hvad afsky som de väckte,
Så vore du förnöjd med dina sorge-dar.

Var lugn och lid — ja, hoppas, tro och vänta!
Engång, vid lifvets gräns, när som rideaundras opp,
På sorgens Capital dig glädjen ges till ränta,
Af den, som här bestämde så din lefnads lopp.

Wisa.

* Sjunges som: Det växte uti Hildings gård, &c.

I Nordanland, där bor en man —
Han äger mycket högmöd han;
Han yfves af sin makt och ära,
Och ville minst en stjerna bära.

Och finge han en sådan nu,
Jag tror han sprucke midt i tu;
Ty högmöds-sinnet är så farligt,
En sådan bör handteras varligt.

Men stjernan bör förtjensten få
Och hans mandater äro små:
De hördes aldrig änn i Corpsen —
Kanske han hinner dem med åren.

Om ock till Rom han resor gjort,
Så vann han derpå icke stort.
Den enda sanning, som här passar:
Han kom igen med kylda tassar.

En tid han skinnade galant
På annans räkning, det är sant.
Patronen nästan bankrotterar;
Men Knoddea änn i dag florerar.

Men den sin trädgård äkta vill,
Han sätte böcken sj därtill.

*Nog af, han vann på detta rofvet.
Nu känner icke han behovet.*

*Han fick också sin vilja fram,
Att skickad bli till Amsterdam;
Och se'n han hemfört arf åt släkten,
Så kom det högmod uti knekten.*

*Men vänta bara några år! —
Man skördar gerna hvad man sår.
Han räkne då bland synder sina,
Sitt sätt att debitorer pina.*

Samtal vid Hemsö-Krogen emellan en gammal piga (Såjs-Stina benämd) och Fattig-hjonet Tallberg, i anledning af Pastor B — rs Silfverbröllop d. 1 November 1828.

Såjs-Stina. *Gu dag, min kerä Bror? — Deu kanst mi säga bäst*

Um he jär sant hva ja nå har fatt hårt i Hämsö.

Att de ska blej Cala's u de bej Alfvä prest.

Bej quänn di vari ha, u hajmä mjäl di temsä:

Sejn ha di vari i böjn, utill den sammä dag.

Kaupt gåtter, krydder, gröjn, u de af allä slag —

Men kanske kämm ja deit, ja knapt fick vetä tungu;

Mens skrejä skudde ja, tils ja fick ont i tungu.

U far ja ingen ting, då gir ja upp a rop

U säger: peuken flaugä med dumm allihop.

Tallberg. *Där pa mejn Syster skall ja svarä di hajle kort.*

Att ja har verkeli de sammä också hårt.

Men hva som rolitt jär, u hva som folki glamä

U mangä därpå svär, u allä sär de samä,

Att he jär undertill doss majre af en prest,

Att han ska ännu ha sitt ektenskap pa rest.

Men ma imillän uss den saken bli förtejgder.

Att Prestu ska med presten aldri vara vejjder.

*U samm för mi di seckt, lär han nå varä tvungen,
För han lär ha fått brev, u lejkä ifrån Kungen.
Di vill ha Presten skemd, U jär hä sum ja tror,
Så lär de varä hemd, u de af Alsvä bor.
För di vill bjeudä till att halde hanum vaken,
U he jär just för de, ati di ha tappä saken.
Nå vill di sökä pa att fa han eujti gani.
Det sum mest gär mi ont så jär he just umm bani,
För he jär lageli u inte näkä slarf,
Att slejkä ban ha ännu aldri gat i arf.
För ja försäkrer di, ja jär i lagen ktok,
U he ma ingen tro, att Tallber jär ä tok.*

Säjs-Stina. *Jä, den jest majr än tok, sum inte de
förstar,*

*Att allä di förnämä slejkä sider har.
Ja vajt just inte ret, hva sum di plär de kallä;
Men de har ja just hårt di Silfver-bryllaup haldä.
U innan di slejkt bryllaup halde far,
Så ska di varä giftä sem u tjeuge ar.*

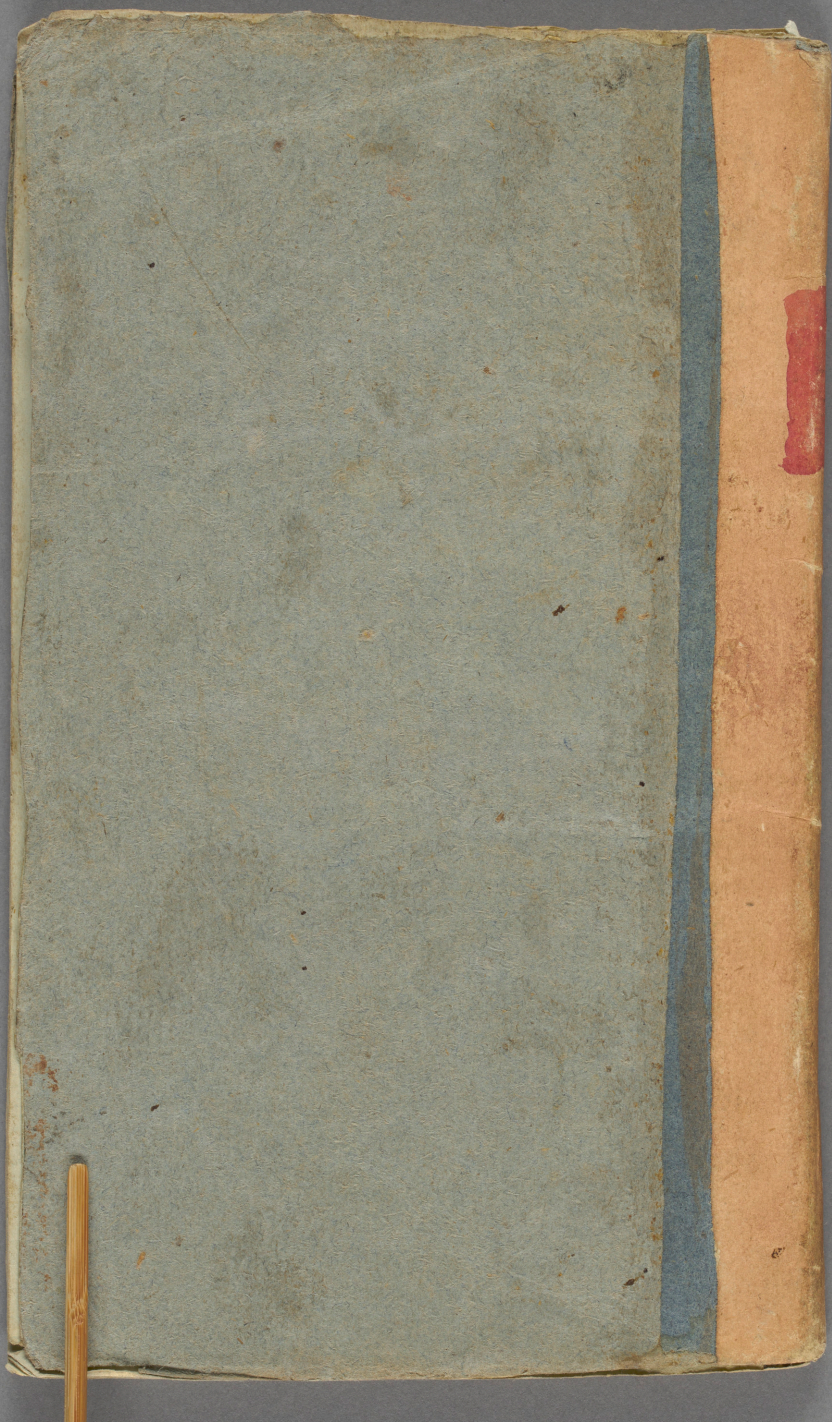
Tallberg. *Ja, kanskä kan de varä falde nå med dajm,
De ska ja sägä mor, när säm ja kummer hajm.*

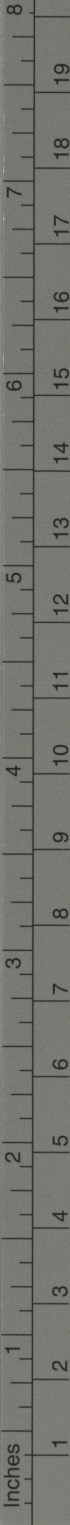
Säjs-Stina. *Farväl, min kerä bror, ja har ej stunder neu,
För ja skall nå gå nir, u de till Gannerä-Freu.
He jär väl iche mikä mä nå nå för tejden;
Men ändå skall ha varä bält af Härrskap lejden,*

*U till de fattigä da gir ha mängen bejt —
Atminstune far ja var gang ja kummer dejt.
Så länge sum ja årker uti lande drejfvä
Så ynsker ja u ber de menske matte lifvä,
Men allü dajm, säm inte gi mi bra,
Dajm ynsker ja, den argä matte tä.*

✠

Farells —

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

